

การพัฒนานักสื่อความหมายท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชน ไทยอง ตำบลบวกค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

Local Interpreters Development for Culture Tourism Enhancement in
Tai-Yong Community Tambon Buak Khang San kamphaeng District,
Chiang Mai Province

ชนิษฐา ใจเป็ง¹

Chanistha Jaipeng

Received: January 17, 2023

Revised: March 08, 2023

Accepted: April 02, 2023

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง และ 2) เสนอแนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสำรวจทรัพยากร และใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยว จำนวน 32 คน การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้วยวิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย โดยใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัยวิเคราะห์เนื้อหาและผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุมชนไทยองมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีความโดดเด่น เป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และภูมิปัญญา เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่สนใจในเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และเรียนรู้ภูมิปัญญาต่าง ๆ ได้เข้ามาสัมผัสวิถีชีวิตของ ครัวเรือน โดยมีวัดป่าตาลเป็นจุดศูนย์รวมของชุมชน และ 2) แนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง

¹ มหาวิทยาลัยคริสเตียน; Christian University of Thailand

วัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวความคิดหลักในการสื่อความหมายนำเสนอผ่านตัวอักษรเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนานักสื่อความหมายและการสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ได้แก่ PATAN MODEL (ปาตาลโมเดล โดย P: Planning, A: Access, T: Technology, A: Active Participate, N: nation) ซึ่งถือเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนานักสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: นักสื่อความหมายท้องถิ่น, การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, ชุมชนไทยอง

Abstract

The purposes of this research article were 1) to study the resources of cultural attractions in the Thai Yong community; and 2) to propose a guideline for the development of interpreters to promote cultural tourism in the Thai Yong community of Buakkhang Subdistrict, San Kamphaeng District, Chiang Mai Province. It was a qualitative research. The research tools were in-depth interview form, resource survey form. In-depth interviews were conducted with 32 key informants in the area involved in tourism management. Key informants were selected by purposive sampling. Research data were collected by inductive analysis to analyze the content. The researcher used the triangulation method to examine the data. The results of the research revealed that 1) Thai Young community had outstanding tourism resources. It was a cultural tourism village and wisdom for tourists who were interested in cultural tourism and learned various wisdoms, get to experience the way of the Yong people completely with Wat Pa Tan as the center of the community; and 2) there were the guidelines for the development of interpreters to promote cultural tourism in the Thai Yong community. The researcher had presented the main concepts in conveying the meaning through letters as a guideline for the development of tourism activities. Development of interpreters and communication in community tourist attractions, namely PATAN MODEL (Patan Model by P: Planning, A: Access, T: Technology, A: Active Participate, N: Nation), which was considered an

important guideline for the development of communications in the cultural attractions in the community for further sustainability.

Keywords: Local Interpreter, Cultural Tourism, Thai Yong Community

บทนำ

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญของโลกและยังรองรับด้านการท่องเที่ยวเชิงชุมชน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงกำหนดกรอบแนวคิดท่องเที่ยว 4.0 เพื่อเดินทางพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศให้สอดคล้องกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ของรัฐบาล มุ่งประเด็นความสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีแนวคิดหลักในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนท้องถิ่นโดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนในทุกมิติและเพื่อพัฒนาศักยภาพชุมชนให้สามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวได้เน้นการเสริมสร้างคุณภาพ ทักษะ และความสามารถของคนในชุมชนให้มีศักยภาพในการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2560) และการพัฒนามัคคุเทศก์นำเที่ยวหรือมััคคุเทศก์ท้องถิ่นให้มีความรู้เรื่องราวแหล่งท่องเที่ยวชุมชนท้องถิ่นอย่างลึกซึ้งและสามารถถ่ายทอดสู่นักท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ (กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา, 2561)

ตำบลบวกค้ำ อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นตำบลหนึ่งที่ประชากรผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นชาวยอง คนในตำบลนี้เรียกตัวเองว่าเป็น คนยอง ใช้ภาษายองในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ชาวยองในตำบลบวกค้ำอพยพมาจากเมืองยองในสหภาพเมียนมาร์ ทั้งนี้บริเวณที่ตั้งถิ่นฐานของชาวยองในปัจจุบันเป็นแหล่งชุมชนโบราณที่มีความเจริญมาตั้งแต่สมัยอาณาจักรหริภุญไชยและล้านนา ทั้งนี้มีหลักฐานที่ปรากฏว่าชาวยองมาตั้งถิ่นฐานอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ คือ บันทึกเกี่ยวกับการสร้างวัดบวกค้ำ ในสมัยเจ้าเจ็ดตนหรือสมัย เก็บผักใส่ซ่า เก็บข้าใส่เมือง ซึ่งผู้คนมากมายอพยพมาตั้งถิ่นฐานในล้านนา ผู้คนจากเมืองยองก็ได้อพยพมาอยู่ที่ลำพูนและบริเวณอาณาเขตใกล้เคียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำเภอบวกค้ำ ซึ่งเป็นเขตติดต่อระหว่างอำเภอสันกำแพงกับอำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ชาวยองบวกค้ำได้ปรับตัวเข้ากับสังคมของล้านนาได้เป็นอย่างดี เนื่องจากความคล้ายคลึงทางวัฒนธรรมของทั้งเมืองยองและล้านนา ความแตกต่างที่เห็นชัดเจนคือ ภาษาและวัฒนธรรม (พระครูธิรบุญวัฒน์, 2564) ชุมชนแห่งนี้ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ภูมิปัญญา การอนุรักษ์ประเพณี ชาติพันธุ์ อัตลักษณ์และเอกลักษณ์ตามวิถีของชาวยอง อีกทั้งยังมีแหล่งเรียนรู้ภายในวัด เช่น พิพิธภัณฑ์ชาวยอง พิพิธภัณฑ์ปั๊สา-โบลาน ชมรม

สมุนไพรรักษาของ แหล่งทอดผ้าขึ้นยอง และสถานที่ถ่ายรูปสำหรับนักท่องเที่ยว ภาพวาดสามมิติวิถีชาวยอง อุโมงค์ตุงใยแมงมุมสีสดต่าง ๆ ที่เข้ามาเที่ยวชมหมู่บ้าน และยังสินผลิตภัณฑ์สินค้าของฝากของที่ระลึกของชุมชนจัดจำหน่ายเป็นของฝากด้วย

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นปัญหา เรื่องการสื่อความหมายในชุมชน ซึ่งอาจส่งผลทำให้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวพัฒนาอย่างไร ทิศทาง การสื่อความหมายของพื้นที่ขาดเอกลักษณ์ และความชัดเจนของภาพลักษณ์ชุมชน และจากการลงชุมชนก็ยังพบว่ามีประเด็นปัญหาเรื่องการสื่อความหมายในชุมชน เนื่องจากเป็นรูปแบบการบริหารแบบชุมชนบริหารจัดการกันเอง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเสนอแนะเรื่อง แนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจของนักท่องเที่ยวที่ยังเป็นช่องว่างของชุมชนอยู่ จากการร่วมสะท้อนปัญหาการจัดการท่องเที่ยวของชุมชน พบว่า ถึงแม้ชุมชนจะมีจุดเด่นในเรื่องของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย แต่ยังมีจุดอ่อนในเรื่องของการสื่อความหมายที่เป็นหัวใจหลักในการสื่อสารให้กับนักท่องเที่ยวเข้าใจถึงความเป็นมาของชุมชน เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ข้อมูลของชุมชนอย่างชัดเจน และเพื่อเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากให้เกิดรายได้แก่ชุมชน อีกทั้งยังเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างทั่วถึง รวมทั้งช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศให้มีความเข้มแข็ง เชื่อมโยงเส้นทางในการท่องเที่ยว ทั้งเมืองหลัก เมืองรอง และภายในชุมชน ให้มีความโดดเด่น และมีความพร้อมบนอัตลักษณ์ของชุมชนท่องเที่ยว ตลอดจน พัฒนาให้มีขีดความสามารถในการคิดเชิงสร้างสรรค์สามารถนำมาต่อยอดในการบริหารจัดการชุมชนได้อย่างเหมาะสม เพื่อพัฒนาและยกระดับคุณภาพสินค้าของแต่ละพื้นที่ให้สร้างรายได้ให้กับชุมชนได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ดำเนินการบนพื้นฐานกระบวนการวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ประกอบด้วย

1. การศึกษา และวิเคราะห์เอกสาร ทำการศึกษา และรวบรวมข้อมูล จากเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง หนังสือ รายงานการวิจัย โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาถึงรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ที่ได้จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจำนวน 32 รูป/คน ใช้เกณฑ์ของ Spradley, J. P. (1979); Rubin, H. & Rubin, I. (1995); Patton, M. Q. (1990) ที่กำหนดว่า (1) ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้ที่มีความรู้ มีความเกี่ยวข้อง หรือมีประสบการณ์ในเรื่องที่จะสัมภาษณ์โดยตรง (2) ยังปฏิบัติงาน หรือดำเนินชีวิตอยู่ในเรื่องนั้น ๆ ไม่ได้เลิก หรือวางมือไปแล้ว (3) มีความสนใจ เต็มใจและยินดีให้สัมภาษณ์ตามที่นักวิจัยต้องการ และ (4) ผู้ให้ข้อมูลหลักจะต้องไม่ปฏิบัติงานแวดล้อมเดียวกับผู้สัมภาษณ์ และมุ่งเน้นการศึกษาวิเคราะห์โดยการสรุปตามสาระสำคัญด้านเนื้อหาที่กำหนดไว้ โดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ตามประเด็นที่ตั้งไว้ และใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา

พื้นที่ในการวิจัย ได้แก่ ชุมชนไทยอง (บ้านป่าตาล) ตำบลบวกค้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการวิจัย ได้แก่ ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ซึ่งมีคุณสมบัติสอดคล้องกับประเด็นสาระสำคัญกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย ใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ได้แก่ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวนทั้งสิ้น จำนวน 32 รูป/คน ประกอบด้วย พระสงฆ์ผู้ขับเคลื่อนด้านการท่องเที่ยว (เจ้าอาวาสวัดป่าตาล) 1 รูป ผู้นำองค์กรส่วนท้องถิ่น 2 คน ผู้นำชุมชน 2 คน ประชาชนท้องถิ่น 10 คน ครูโรงเรียนวัดป่าตาล 2 คน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการจัดการท่องเที่ยวในชุมชน 15 คน โดยข้อมูลอ้อมตัวมีขนาดเพียงพอต่อการหาข้อสรุปการวิจัยที่จำนวน 32 คน เพราะเมื่อสัมภาษณ์ซ้ำ ๆ พบว่า ไม่มีอะไรเหลือให้เรียนรู้ได้อีกต่อไป โดยจะเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้ที่มีความยินดีและสมัครใจเป็นผู้ให้ข้อมูลเท่านั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสัมภาษณ์สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และใช้เทปหรืออุปกรณ์อย่างอื่นบันทึกเสียง เช่น การถอดเสียงจากเครื่องบันทึกเสียง เพื่อวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมรวมทั้งองค์ประกอบพื้นฐานทางด้านการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยองด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ วิเคราะห์ข้อมูลแบบบรรยายและพรรณนาและวิจัยได้ใช้การตรวจสอบคุณภาพของข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ตามแนวคิดของ Cohen, L., & Manion, L. (1994); Miles, M.B. & Huberman, A.M. (1994) การเปรียบเทียบข้อค้นพบของ

ปรากฏการณ์ที่ศึกษาจากแหล่งมรดกที่ต่างกันซึ่งเป็นแนวทางสำหรับการยืนยันความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยใช้ทฤษฎีที่ต่างกันมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเพื่อเปรียบเทียบข้อค้นพบของงานวิจัย

สรุปผลการวิจัย

เหตุผลอันดับต้น ๆ ที่ทำให้คนตัดสินใจไปเที่ยวเชียงใหม่คงเป็นเรื่องภูมิประเทศที่สวยงาม อากาศที่เย็นสบาย และวัฒนธรรมอันอ่อนช้อย งานหัตถศิลป์ งานหัตถกรรมของที่ขึ้นชื่อ มีสถานที่หลายแห่งที่มีความงดงามทางธรรมชาติ ซึ่งชุมชนไทยองบ้านป่าตาล เป็นอีกชุมชนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดดเด่น วิถีชีวิตและวัฒนธรรมประเพณีมีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย ภาษาพูดก็เป็นเอกลักษณ์ตั้งแต่ดั้งเดิม อาหารก็ยังคงรสชาติแท้ ๆ ของอาหารไทลื้อที่มาจากเมืองยอง และที่นี่ยังมีโฮมสเตย์ให้นักท่องเที่ยวได้มาพัก ได้มาสัมผัส ได้มาทำกิจกรรมร่วมกับพี่น้องประชาชนในหมู่บ้าน

1. ทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประกอบด้วยงานประเพณีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ที่เป็นอัตลักษณ์ของชุมชน รวมถึงกิจกรรมที่คนในชุมชนได้ร่วมกันนำเสนอออกเหนือทรัพยากรข้างต้น

“บ้านป่าตาล” ตำบลบวกค้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เป็น “ชุมชนชาวยอง” ที่สืบทอดภูมิปัญญามากกว่า 200 ปี โดยที่นี่เป็นอีกหนึ่งหมู่บ้านในโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มมูลค่า เชื่อมโยงธรรมชาติและเศรษฐกิจท้องถิ่น จังหวัดเชียงใหม่ ที่ทางสำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดเชียงใหม่จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพชุมชนในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวยกระดับและเพิ่มมูลค่าสินค้าและการบริการทางการท่องเที่ยวด้วยฐานวัฒนธรรมล้านนา และเกิดการพัฒนาชุมชนท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ ให้เป็นชุมชนตัวอย่างด้านการท่องเที่ยวชุมชน โดยบ้านป่าตาลถือเป็นตำบลเดียวในจังหวัดเชียงใหม่ที่เป็นชาวยอง ร้อยละ 95 ที่ยังคงอนุรักษ์สืบสานประเพณี วัฒนธรรม การแต่งกาย การพูด และอาหารพื้นบ้าน ไว้อย่างครบถ้วน โดยมี “วัดป่าตาล” เป็นจุดศูนย์รวมของชุมชน และมีใจบ้าน เป็นสัญลักษณ์การตั้งหมู่บ้านไทลื้อ เป็นศูนย์กลางหมู่บ้าน ให้ชาวบ้านเคารพกราบไหว้บูชา และทำพิธีกรรม สืบชะตาในวันปีใหม่

“พระครูธิบุญวัฒน์” เจ้าอาวาสวัดป่าตาล ได้ร่วมกับชุมชน สร้างและพัฒนาวัดและหมู่บ้านให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นแหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญา และวิถีชาวยอง ซึ่งภายในวัดป่าตาลสามารถเที่ยวชมวิถีชีวิตชาวยองได้อย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นพิพิธภัณฑ์ จุดจำหน่าย

สินค้าพื้นเมือง ผลผลิตเกษตรอินทรีย์ การทอผ้าขึ้นยongหรือเสื่อยongจำหน่าย และสมุนไพรเพื่อสุขภาพ และทั้งในวัดยังมี “พระสิงห์ยong” อายุกว่า 400 ปี ที่ได้สร้างมาตั้งแต่สมัยพระเจ้ากาวิละ ที่กอบกู้เมืองเชียงใหม่จากพม่าและได้กวาดต้อนชาวยongและไพร่มาอาศัยที่เมืองเชียงใหม่และเมืองหริภุญไชยเมื่อครั้งอดีต ประดิษฐานอยู่ในวิหารเล็ก ๆ ภายในวิหารมีภาพวาดวิถีชีวิตของชาวยongทั้ง 12 เดือน โดยภาพวาดจิตรกรรมแบบ 3 มิติ เป็นภาพวาดที่สื่อถึงวิถีชีวิตของชาวยongบ้านป่าตาล ที่มีภาพการทำเกษตรกรรม ภาพตลาดยongโบราณ ให้นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยววัดได้ถ่ายรูปและเช็คอิน นอกจากนี้วัดป่าตาล ยังมีการจัดกิจกรรมจำลองวิถีชีวิตชาวยongบ้านป่าตาลโบราณ ที่มีการทอผ้า การทำยาสมุนไพรสูตรชาวยong การประดิษฐ์โคมแขวนแบบล้านนา รวมถึงมีการสร้างพิพิธภัณฑ์รวบรวมของใช้โบราณเอาไว้ด้วย มีจุดจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง ผลผลิตเกษตรอินทรีย์ ทอผ้าขึ้นยongหรือเสื่อยongจำหน่าย และสมุนไพรเพื่อสุขภาพอีกด้วย อีกทั้งงานเทศกาลมหัศจรรย์ตุงยong เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่ส่งเสริมภูมิปัญญาของชาวยong เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา สร้างคุณค่าทางจิตใจด้วยมรดกทางวัฒนธรรม พบกับตุงยongsวยงามสีสันต่าง ๆ นับพันตัว ประดับด้วยแสงสี ตระการตาในยามค่ำคืน ค่ำคืน อุโมงค์ตุงยongแมงมุมหลากสี

ชุมชนแห่งนี้นับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งแต่ละหลังคาเรือนจะมีหัตถกรรมภูมิปัญญาชาวบ้านต่าง ๆ ให้ชม เช่น การทำจักสาน สานกล่อ่งข้าวจากใบตาล สานตะกร้า สานไม้กวาด ทำโคม ทำหมวกกะโลโบราณทำด้วยด้วยกระดาษสา ทำน้ำหนัง ทำข้าวแคบ ทอผ้า ตัดเย็บเสื่อผ้าพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์สมุนไพรพื้นบ้าน และปลูกผักทำสวนเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น ทั้งยังมีชุดชาวยongทั้งหญิงและชายให้เช่าอีกด้วย ในราคาชุดละ 50 บาท สามารถใส่ไปถ่ายรูปสวย ๆ ได้ นอกจากนี้ภายในหมู่บ้านยังมีโฮมสเตย์ และร้านอาหาร ไว้คอยบริการแบบครบวงจรอีกด้วย

2. แนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้นำผลการศึกษาในวัตถุประสงค์ที่ 1 เข้าสู่กระบวนการประชุมกลุ่มย่อยในการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวกค้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผ่านกระบวนการสนทนากลุ่ม (Focus Grouped Discussion) เพื่อร่วมกันพัฒนาแนวความคิดหลักในการสื่อความหมายนำเสนอผ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษภายใต้คำว่า PATAN MODEL (ป่าตาลโมเดล) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 P: Planning การวางแผนการกำหนดแนวทางการพัฒนานักสื่อความหมาย เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ โดยการนำข้อมูลต่าง ๆ จากการเล่าเรื่อง สร้างคุณค่าและให้

ประสบการณ์แก่นักท่องเที่ยว สร้างโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสชุมชนท้องถิ่น เพิ่มพูนความเข้าใจของนักท่องเที่ยวเพื่อรับรู้คุณค่าอันแท้จริงของชุมชน และส่งเสริมให้มีการเรียนรู้แหล่งท่องเที่ยวโดยให้นักท่องเที่ยวเข้าไปมีส่วนร่วมสร้างประสบการณ์ร่วมกับชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว

2.2 A: Access แนวทางการพัฒนากระบวนการเข้าถึงและเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลเพื่ออธิบายและสื่อสารระหว่างนักสื่อความหมาย แหล่งท่องเที่ยวชุมชน และนักท่องเที่ยว โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ทั้งมิติวัฒนธรรม กิจกรรมท่องเที่ยว เช่น การสาธิต การทดลอง การปฏิบัติ การเล่าเรื่องหรือพิธีกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวชุมชน และต้องพัฒนากระบวนการถ่ายทอดความรู้ระหว่างนักสื่อความหมาย ประชาชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว เชื่อมโยงข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว การเล่าเรื่องราว เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยต่าง ๆ เพื่อขยายความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยว โดยต้องกำหนดรูปแบบการสื่อความหมาย ได้แก่ การกำหนดเนื้อหาและวิธีการสื่อสารสำหรับแหล่งท่องเที่ยวชุมชนโดยง่ายและไม่ซับซ้อนต่อการทำความเข้าใจของนักท่องเที่ยว

2.3 T: Technology แนวทางการพัฒนาเนื้อหาในการสื่อความหมายโดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการนำเสนอผ่านสื่อรูปแบบต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อความหมายของการท่องเที่ยวทั้งการสร้างศูนย์บริการข้อมูล โดยให้ข้อมูลผ่านนิทรรศการ มีการพัฒนาแผนที่ท่องเที่ยวชุมชน เพื่อให้ข้อมูลที่สามารถสร้างความสนใจพื้นที่ของชุมชนได้เป็นอย่างดี มีการพัฒนาป้ายสื่อความหมายและ QR CODE เป็นเครื่องมือที่สามารถสื่อสารโดยตรงจากพื้นที่ท่องเที่ยวสู่นักท่องเที่ยว และควรพัฒนาหนังสือคู่มือท่องเที่ยวของชุมชน หรือแผ่นพับแนะนำการท่องเที่ยวในชุมชน เป็นการให้ข้อมูลทั้งข้อมูลทั่วไปและข้อมูลเชิงลึกได้ (ฉบับ 2 ภาษา)

2.4 A: Active Participate แนวทางการสร้างการปฏิสัมพันธ์อย่างมีส่วนร่วมระหว่างนักท่องเที่ยว นักสื่อความหมายและชุมชน โดยชุมชนต้องสร้างการมีส่วนร่วม (Active Involvement) ในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวผ่านการเรียนรู้ ปฏิสัมพันธ์และร่วมกิจกรรมกับชุมชน โดยมีการสร้างสื่อกลางเพื่อช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ผ่านการเล่าเรื่องอย่างมีเหตุผล เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน

2.5 N: nation แนวทางการพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์ ประเพณีวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาติพันธุ์ไทยอง โดยชุมชนต้องถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับข้อมูลชุมชน และประสบการณ์การท่องเที่ยวอันน่าจดจำ (Memorable Tourism Experience) และต้องสามารถสร้างความพึงพอใจสูงสุดของนักท่องเที่ยวด้วยการปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการพัฒนาและอนุรักษ์ วัฒนธรรมประเพณีที่ถือปฏิบัติสืบทอดกันมา ซึ่งกลายมาเป็นภูมิปัญญาชาติพันธุ์ไทยอง และจัดทำป้ายสื่อความหมาย และ

QR Code เพื่อถ่ายทอดความรู้ฐานกิจกรรมต่าง ๆ ในแก่นักท่องเที่ยวได้ ที่สำคัญควรพัฒนานักสื่อความหมายประจำแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ที่มีผลต่อประสบการณ์การเรียนรู้และสุนทรีภาพของนักท่องเที่ยวเนื่องจากการใช้นักสื่อความหมายเป็นรูปแบบที่เอื้อโอกาสให้มีการปฏิสัมพันธ์ทั้งระหว่างนักท่องเที่ยวกับนักสื่อความหมาย และนักท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวด้วยกันสูง สามารถสร้างความประทับใจในการท่องเที่ยวได้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลวักค่าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ โดยชุมชนไทยองบ้านป่าตาลชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวัฒนธรรม ภูมิปัญญา วิถีชาวยอง เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ภูมิปัญญา เพื่อให้นักท่องเที่ยว นักเรียน นักศึกษาและบุคคลทั่วไป ที่สนใจท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเรียนรู้ภูมิปัญญาต่าง ๆ และสัมผัสวิถีชีวิตคนยอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการอนุรักษ์ ส่งเสริม สืบทอดภูมิปัญญาให้คนรุ่นใหม่ได้มาศึกษาเรียนรู้ สืบต่อไปให้มั่นคงถาวร เพื่อเป็นการแสดงออกถึงชาติพันธุ์ อัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของคนยอง และยังเป็นการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวยองวัดป่าตาลและก่อให้เกิดรายได้ของคนในชุมชน เกิดความรักความสามัคคี และมีความสุขร่วมกันของคนในชุมชน

ชาวยองบ้านป่าตาลส่วนใหญ่ยังคงยึดมั่นในวัฒนธรรมประเพณีที่ถือปฏิบัติสืบทอดกันมากกว่า 200 ปี เช่น การทำไร่ไผ่สาน หรือที่เรียกว่า “ฮั่วสะลาบ”, ตั้งเก้าอี้หน้าบ้านไว้ต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง มานั่งพักดื่มน้ำจากหม้อดินเผา หรือน้ำตั้น, อนุรักษ์ภาษาพูด การแต่งกาย ฯลฯ และยังคงสืบทอดภูมิปัญญาดั้งเดิม มีการทำกระดาดสา การทำจักสานกระติบข้าวจากใบตาล สานตะกร้า สานไม้กวาด ทำโคม ทำหมวกกะโล้โบราณ การทำน้ำหนั่ง การทอผ้า การตัดเย็บเสื้อผ้าพื้นเมือง ผลิตภัณฑ์สมุนไพรพื้นบ้าน การปลูกผัก ทำสวนเศรษฐกิจพอเพียง ฯลฯ

วัฒนธรรมชาวยองนั้นไม่ได้โดดเด่น หรือโด่งดังจนถึงขนาดว่าเอ่ยชื่อแล้วทุกคนจะต้องรู้จัก แต่คนในชุมชนก็เชื่อว่า ถ้าภาพเหล่านี้ถูกสื่อสารออกไปในวงกว้างก็จะทำให้มีคนอยากมาเห็น อยากมาเรียนรู้ และอยากมาสัมผัสวิถีแห่งชาวยองมากขึ้น ศิลปะ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตแบบบ้าน ๆ ก็จะมีคุณค่า กลายเป็นเสน่ห์ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับพัชรมณต์ พร้อมเพียรพันธ์ และสยาม คำปรีดา (2564) ที่พบว่าแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมของชุมชนไทหล่ม ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจ ทั้งนี้ควรกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ทั้งสถานที่ทางวัฒนธรรม และสังคม การแต่งกายแบบดั้งเดิมที่เชิญชวนท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งการจัดให้มีกิจกรรมนันทนาการ มีการจัดสรรบุคลากรและเจ้าหน้าที่ไปให้ความรู้ เพิ่มทักษะ

ความรู้แก่ชุมชน จัดหาบุคลากรที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดกิจกรรมนันทนาการ ฝึกทักษะ ในการทำกิจกรรมทางวัฒนธรรม ทำให้เกิดความทรงจำของนักท่องเที่ยว ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ของชุมชน รวมถึงประสารโชค ฐะนุติ และชนัด เผ่าพันธุ์ดี (2565) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี และพบว่า มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมหลายแห่ง เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีเรื่องราวประวัติศาสตร์วัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่มากมาย

2. แนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไทยอง ตำบลบวัก้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวความคิดหลัก ในการสื่อความหมายนำเสนอผ่านตัวอักษรเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว และการสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ได้แก่ PATAN MODEL (ปาตาลโมเดล) ซึ่งถือเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนานักสื่อความหมาย โดยที่ P: Planning คือ การวางแผนการกำหนดแนวทางการพัฒนานักสื่อความหมาย A: Access คือ แนวทางการพัฒนากระบวนการเข้าถึง และเชื่อมโยงแหล่งข้อมูล T: Technology คือ แนวทางการพัฒนาเนื้อหาในการสื่อความหมายโดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการนำเสนอผ่านสื่อรูปแบบต่าง ๆ A: Active Participate คือ แนวทางการสร้างการปฏิสัมพันธ์อย่างมีส่วนร่วมระหว่างนักท่องเที่ยว นักสื่อความหมายและชุมชน และ N: nation คือ แนวทางการพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์ ประเพณีวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาติพันธุ์ไทยอง สอดคล้องกับภรณ์ อยู่นะสิริรัฐ (2561) ที่พบว่า อุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้งเป็น ผู้ดูแลการจัดการการสื่อความหมายในแหล่งเป็น โดยมีสื่อบุคคลและเครื่องมือสื่อความหมายที่สำคัญ ได้แก่ ศูนย์บริการข้อมูล แผ่นพับ มัคคุเทศก์สื่อความหมาย ป้ายสื่อความหมาย สื่อ QR Code และแอปพลิเคชัน Buriram Magic ผู้วิจัยจึงนำเสนอแนวทางการพัฒนาการสื่อความหมาย ออกเป็น 5 แนวทางสำคัญ คือ แนวทางที่ 1 การสร้างความร่วมมือระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการสื่อความหมาย แนวทางที่ 2 การจัดการเนื้อหาสำหรับการสื่อความหมาย แนวทางที่ 3 การพัฒนาสื่อบุคคลและเครื่องมือสื่อความหมาย แนวทางที่ 4 การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสื่อบุคคล และเครื่องมือสื่อความหมาย และแนวทางที่ 5 การสร้างการรับรู้เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของ อุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง และยังสอดคล้องกับเบญญา จริยวิจิตร และเกสสิณี ตรีพงศ์พันธุ์ (2561) พบว่า ชุมชนบ้านส้องมีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวรวมแต่ยังไม่มีโครงสร้างการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนอย่าง เฉพาะเจาะจงจึงส่งผลให้ชุมชนบ้านส้องขาดแนวทางและกระบวนการพัฒนาความรู้และสร้าง มาตรฐานการสื่อความหมายการท่องเที่ยว จึงได้เสนอแนวทางในการพัฒนานักสื่อความหมายของ

ชุมชน ที่ถูกกำหนดขึ้นโดยชุมชน 4 ขั้นตอนได้แก่ 1) การสร้างเกณฑ์มาตรฐานนักร้องสื่อความหมายการท่องเที่ยวชุมชน 2) การประเมินสมรรถนะปัจจุบันของชุมชนด้านนักร้องสื่อความหมายท้องถิ่น 3) การอบรมเชิงปฏิบัติการนักร้องสื่อความหมายการท่องเที่ยวชุมชน และ 4) การประเมินมาตรฐานนักร้องสื่อความหมายการท่องเที่ยวชุมชน

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับองค์ความรู้จากการวิจัยดังนี้

ผลการศึกษาศาสนาการณ์ปัจจุบันด้านการสื่อความหมายชุมชนไทยอง พบว่าชุมชนไทยองมีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมทั้งมีองค์ประกอบพื้นฐานทางด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้แต่ยังไม่มีโครงสร้างการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนอย่างเฉพาะเจาะจงจึงส่งผลให้ชุมชนไทยองขาดแนวทางและกระบวนการพัฒนาความรู้และสร้างมาตรฐานการสื่อความหมายการท่องเที่ยว แต่ทั้งนี้ชุมชนไทยอง มีองค์ประกอบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน รวมถึงมีสื่อที่ใช้ในการสื่อความหมายของการท่องเที่ยว ที่จะช่วยสนับสนุนให้เกิดการพัฒนา นักร้องสื่อความหมายถิ่นได้อย่างยั่งยืนต่อไป และยังพบว่า ผู้นำทางศาสนาหรือเจ้าอาวาสเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนและเป็นศูนย์รวมของจิตใจของชุมชน ก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อีกทั้งยังเกิดจากการร่วมมือร่วมใจของสมาชิกในชุมชน ผู้นำชุมชนผู้สูงอายุ เด็กและเยาวชนอีกด้วย



ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จังหวัดเชียงใหม่ และชุมชนไทยของควรมีการส่งเสริมการศึกษาวิจัยในด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น
2. หน่วยงานหรือองค์กรด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้กำหนดนโยบายยุทธศาสตร์ กลยุทธ์เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนานักสื่อความหมายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชน
3. หน่วยงานหรือองค์กรด้านการท่องเที่ยวในจังหวัด และชุมชนควรมีการศึกษาวิจัยในด้านของแนวทางในการยกระดับกิจกรรมในชุมชน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ชุมชนไทยของควรมีนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการอนุรักษ์ และสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นของคนในชุมชนเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป
2. ชุมชนไทยของควรมีนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาแนวทางการใช้สื่อสมัยใหม่เพื่อพัฒนาด้านการสื่อความหมายให้ครอบคลุมทั่วพื้นที่ในชุมชนรวมถึงมีเกณฑ์ในการจัดอบรมนักสื่อความหมายในชุมชน เพื่อให้พนักงานท่องเที่ยวได้รับรู้สารที่ถูกต้องและชัดเจน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา. (2561). แผนยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว พ.ศ. 2561-2564 กรมการท่องเที่ยว. กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา. (อัดสำเนา)
- นภารัตน์ อยู่ประเสริฐ. (2561). แนวทางการพัฒนาการสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ กรณีศึกษา: อุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์. คณะการจัดการการท่องเที่ยว : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เบญญา จริยวิจิตร และเกสสิณี ตรีพงษ์พันธ์. (2561). การพัฒนานักสื่อความหมายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศชุมชนบ้านส้อง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี, 6(2), 221-256.
- ประสารโชค ฐะนุติ และชนิด เผ่าพันธุ์ดี. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 12(1), 39-45.

- พระครูธีรบุญวัฒน์. (2564, 12 มกราคม). การพัฒนาศักยภาพด้านอาชีพจากผลิตภัณฑ์สมุนไพรภูมิปัญญาล้ำนาของผู้สูงอายุในชมรมสมุนไพรจาวยอง วัดป่าตาล ตำบลบวักค่าง อำเภอลำก้างแพง จังหวัดเชียงใหม่. (อัจฉราภรณ์ สนามพล, ผู้สัมภาษณ์)
- พัชรมนต์ พร้อมเพียรพันธ์ และสยาม คำปรีดา. (2565). การจัดการการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมชุมชนไทหล่มในเขตเทศบาลเมืองหล่มสัก อำเภอลำหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 5(3), 215-224.
- สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. (2560). แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน พ.ศ. 2560-2564 . เข้าถึงได้จาก <https://www.soc.go.th/wp-content/uploads/2019/02/StrategicPlan60-64.pdf>
- Cohen, L. & Manion, L. (1994). *Research Methods in Education*. (4th ed.). London : Routledge.
- Miles, M.B. & Huberman, A.M. (1994). *Qualitative data analysis: an expanded sourcebook*. Washington DC : Sage Publications, Inc.
- Patton, M. Q. (1990). *Qualitative Evaluation and Research Methods*. (2nd ed.). Washington DC : Sage Publications, Inc.
- Rubin, H. & Rubin, I. (1995). *Qualitative interviewing: The art of hearing data*. Thousand Oaks, CA : Sage.
- Spradley, J. P. (1979). *The ethnographic interview*. New York : Holt, Rinehart & Winston.

